

Anmærkningerne til Finantsloven sige ganske vist derom, at dette kun maa opfattes som tilfølgeligt, og derom vil jo de fremtidige Mars Erfaring lære os; men en saa stærk Fluktuation, som altsaa vil være en Fluktuation mellem 0 og 50,000 omtrent, hvis jeg ikke husker feil, vil dog være særdeles paafaldende. Skulde det ikke snarere staa i Forbindelse med, at noget af den Pensjonsbyrde, som vi paatage os ved Hertugdømmernes Afstaelse, efterhaanden nu er hørt op at synke, saaledes at de normale Forhold efterhaanden træde frem, og at altsaa en Stigen paany vil vise sig som Følgen af de gjældende Pensjonslove; der vil da blive forpget Grund til at gjenoptage Arbeidet paa Revisionen af de gjældende Pensjonslove. — Omfætningerne indenfor Reserverfondens Beholdninger have jo været meget betydelige i indværende Aar som Følge af Opsigelsen af det engelske Laan af Januar 1864. Dette er fuldstændig naturligt og kan ikke være Andet; Enhver har maattet forudsætte det. Jeg skal derfor heller ikke komme ind paa nogen som helst Kritik af de Omfætninger, som have været en nødvendig Følge deraf; men der er et Forhold, hvis Følgebefindelse med denne Laanefag jeg paa ingen Maade kan finde, og som jeg tværtimod synes er meget vanskelig at sætte i Forbindelse dermed, for saa vidt det har maattet gjøre Omfætningerne endnu vanskeliggere for Reserverfonden. Det er dette, at der saamtidig med disse store Omfætninger er indkjøbt for 1,300,000 Kr. Gøteborg Kreditforeningspapirer. Dette har forekommet mig at være i høt Grad paafaldende, da det dog maa have været om at gjøre at kunne anvende, hvad der maatte kunne realiseres i Aarets Løb, i en ganske anden Retning. Jeg skal paa ingen Maade her gjenoptage den Kritik, som disse Papirer have været Gjenstand for i Sommerens Løb, hvor der jo har været Tvivl om deres Soliditet, dette maa jo enhver, som har kjøbt og solgt disse Papirer, kunne bedømme; — men at det har forundret mig i den allerhøieste Grad at se den danske Statskasse engageret med disse Papirer, det maa jeg rigtignok tilstaa, naar vi saamtidig lægge Mærke til, at Reserverfonden ikke har — saavidt jeg erindrer, i alt Fald er det kun en Ubetydelighed — af vore egne Kreditforeningsobligationer, som dog virkelig maatte staa os betydelig nærmere. Naar vi endelig skulle til at anbringe Penge i den Slags Papirer, saa er det i høieste Grad paafaldende, at et fremmed Lands Provindses Kreditforening skal kunne faae Udgang til den danske Statskasse. Jeg kan ikke ønske at søge Grunden dertil i, at dette Papir er bragt paa det danske Marked af et Hus, der har erhvervet sig en tvivlsom Fortjeneste af de danske Statsbaner; jeg ønsker, som sagt, ikke at søge Grunden dertil deri, men derfor mangler jeg Svar paa det Spørgsmaal, hvilken Sympathi der har ledet den høitærede Finantsminister til at gjøre dette Indkjøb.

Naar jeg til Slutning ønsker at dvæle med nogle Ord ved den finantsielle Balance, da er det ikke, fordi jeg tror, at der i Reglen skaffes noget stort Udbytte til Veie ved saadanne Betragtninger, men fordi dette Aar er et Mærkeaar netop med Hensyn til det Spørgsmaal, som staaar i Forbindelse med den finantsielle Balance. Jeg tillod mig for 3—4 Aar tilbage at betegne det som et Maal, hvortil vi burde stræbe, at vi af de ordinære Indtægter tillige skulde kunne afholde de Afbetalinger paa vor Statsgjæld, som vi ved Kontrakt have indgaaet paa. Dette Maal have vi imidlertid tidligere været meget langt fra, og der blev den Gang svaret mig, at det var et Ideal, hvortil vi en Gang i Fremtiden maatte kunne haabe at naae, men som det vilde være altfor sangvinsk for Dieblittet at opstille. Nu, siger jeg, er mærkelig nok dette Maal naaet og naaet tilfulde. Naar man i det Finantslovsforslag, der blev forelagt os ifjor, vil sammenligne de Indtægter, der staa i §§ 2—9, paa den ene Side med Udgifterne, som staa i §§ 12—27, paa den anden Side — de 2 første Poster af § 27 ere nemlig Kontraktmæssige Afdrag paa Statsgjælden — saa vil Resultatet være, at vi i det Finantslovsforslag, som blev forelagt ifjor, finde en Underbalance af 2 Mill. Kr. Derimod udviser Statsregnskabet for 1873—74, som nu er forelagt — efter en lignende Sammenstilling — et Overskud af over 2½ Mill. Kr., og i det Finantslovsforslag, som vi nu i Dag behandle, viser der sig, Sagen set fra samme Synspunkt, et Overskud af 1½ Mill. Kr., — her er kun nævnt runde Tal. Nu tør det altsaa siges, at vi ere komne til det Punkt, at vi have et fast og sikkert Overskud ved de ordinære Indtægter og Udgifter, sammenlignede med hinanden, med Tillæg af de kontraktmæssige Afdrag paa Statsgjælden. (Dinesen: Det er forhaftet). Det ærede Medlem siger, at det er forhaftet, men naar vi ville se lidt ind i Fremtiden for at erfare, hvad vi have i Vente, og hvorledes det vil stille sig om nogle Aar, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at om 2 Aar ville vi faae en Lettelse i Udgiften af 650,000 Kr., nemlig Afdraget til Banken, og om 3 Aar, nemlig i Mai og Septem-ber 1877, hvis jeg ikke tager feil, vil Statskassen blive lettet for en Udgift af 4½ Mill. Kr., som er Afdragene paa det engelske 3 pSt. Laan og paa Laanet af November 1864. Udgifterne ere altsaa ogsaa meget lovende, naar vi kaste Blikket ud i Fremtiden. Og det er da i dette Dieblit, at den høitærede Finantsminister kommer til os og siger: nu opgiv vi Lovforslaget om en Loldreform. Jeg beder lægge Mærke til, at det er i dette Dieblit, hvor vi for første Gang have naaet at faae et virkelig effektivt Overskud — som den høitærede Finantsminister selv udtrykte sig — at han siger: nu maa vi lægge Loldreformen til Side. Jeg forstaaer ikke denne Finantspolitikk. Og naar der svares os, at der sker en Lettelse i